

Fill de Lleida, en Joan-Jordi Bergós deixava la facultat de dret el 1951: **“La memòria representa un gran aliat en la meua professió”**, una professió que els seus avantpassats, entre ells l'avi i el pare, ja practicaven: **“El pare treballava a Lleida. Després de la Guerra Civil vam traslladar-nos a Barcelona on exercia sol en un despatx. En obtenir el meu títol, jo m'hi vaig incorporar i actualment el meu bufet està constituït per dotze professionals. Recordo que fa cinquanta anys el de jurista era gairebé un ofici de conseller de la família, en què coneixies totes les facetes del dret, cosa que et permetia intervenir en la vida del client des del naixement fins a la mort, i fins i tot després, per temes successoris.”** Aquesta visió de l'advocat **“com a metge generalista”**, encara preval, tot i que **“ara ja no pots dir ‘Sóc l'advocat d'aquesta persona’, sinó ‘Porto assumptes d'aquesta persona’. En qualsevol cas, ahir i avui en la relació advocat-client la confiança ha de ser mútua.”** La confiança no és l'única virtut necessària en aquesta activitat. El nostre interlocutor ens en cita una altra, mitjançant una anècdota treta de la seva pròpia experiència: **“Jo sempre he de creure en les causes que defenso. En una ocasió, un client, propietari d'una empresa metal·lúrgica, em va demanar que el representés en una demanda en la qual no tenia la raó, i així li ho vaig fer saber. En amenaçar-me que es buscaria un altre advocat, li vaig dir que endavant, que si no seguia el meu consell jo no el representaria. No vaig voler insistir-hi més, perquè tenia molt clar que jo mai no prevaricaria contra mi mateix. En aquell moment, vaig perdre el client, però la compensació va arribar anys més tard, quan la seva vídua, seguint la voluntat d'aquell empresari, em va visitar perquè m'ocupés de l'herència.”** Vet aquí un home que no admet cap desviació del seu deure. No podia ser d'una altra manera, tractant-se d'un professional que no entén el seu ofici si no és **“com a vocació.”** Tant és el seu entusiasme per la professió que afirma convençut que **“aconsellaria a tothom que estudiés la carrera de dret.”**

Tanmateix, en Joan-Jordi mai no va voler influir en els seus fills perquè escollissin aquesta professió: **“El meu fill Raimon es pensava que jo no volia que s'hi dedicés, perquè és una professió que s'ha de sentir.”** I la va sentir; la prova és que ara ell i la seva germana Georgina, tots dos convertits en juristes, col·laboren al despatx del nostre entrevistat. Alguna cosa de mestratge deu haver-hi en l'actitud d'en Joan-Jordi, perquè sempre ha manifestat una certa vocació pel fet docent. Va aprofitar un període d'immobilitat motivat per una malaltia per estudiar magisteri, i ha impartit classes de dret mercantil a la Universitat de Barcelona i a ESADE: **“Sempre he sentit inclinació per l'ensenyament. Pel meu despatx han passat bastants advocats en període de formació.”**

Ens preguntem si els valors que amb tanta passió defensa el nostre protagonista encara són vigents a les acaballes del segle XX: **“La societat s'ha tornat més i més complexa, de manera que no es pot fer un pas sense tenir present la multiplicitat de disposicions legals que s'arriben a publicar.”** En conseqüència, **“la figura de l'advocat és cada cop més necessària, per bé que hi ha altres professionals -gestors, auditors, economistes- que també treballen en aquest camp. Vaig ser vicedegà durant tres anys a la Junta del Col·legi d'Advocats de Barcelona, de manera que conec l'aspecte corporatiu de la professió.”** Una experièn-

cia que li serveix per lamentar **“l'enorme pressió a la qual els mitjans de comunicació sotmeten el col·lectiu. Com menys se'n parli, de la justícia, millor, perquè això significarà que va bé.”** I ell en dona exemple, en defugir el setge de la premsa i la televisió: **“Recordo una ocasió en què vaig representar un client en un cas de gran repercussió pública. En el moment del judici, els periodistes em van demanar tot tipus d'opinions sobre el desenllaç del judici. Jo els vaig respondre que, si tan intrigats estaven, passessin a la sala i esperessin la resolució del jutge.”** En Joan-Jordi no ha dedicat els seus esforços únicament al Col·legi d'Advocats. També ha ocupat -i ocupa- càrrecs en altres entitats, com ara el Comitè Espanyol de la LECE (Ligue Européenne de Coopération Économique), organisme que va precedir la creació de la Unió Europea: **“Amb seu a Brussel·les, treballàvem per fer possible aquesta Europa. Un cop signat el tractat de Roma, continuem avançant perquè els països aspirants es puguin incorporar a la Unió Europea.”**

Una altra col·laboració destacada en el currículum del nostre convidat s'emmarca en un escenari modernista, el temple de la Sagrada Família, de la Junta Constructora de la qual és el president. En Joan-Jordi brinda els seus serveis per a l'acabament d'aquest símbol barceloní **“basat en la contribució econòmica dels ciutadans.”** I aquí una bona notícia: **“S'hi treballa 24 hores al dia, sense descans. Cada dia que passa és sorprenent descobrir que s'hi està avançant més del que es pensava. Sense anar més lluny, està previst que el cardenal oficiï una missa a la nau central el 31 de desembre de l'any 2000, per celebrar el canvi de segle.”**

Després d'aquest brevíssim resum del currículum del nostre interlocutor, prova del seu tarannà altruista, no ens sorprèn descobrir que l'especialitat del seu despatx són les associacions i fundacions sense ànim de lucre: **“Avui dia aquest tipus d'entitats, en les quals Catalunya és pionera, ha assolit tal envergadura que requereixen un assessorament constant. És molta la gent que hi fa donacions, i actualment estem maldant perquè s'augmentin les desgravacions en les ajudes a institucions d'aquestes característiques, tal com ja s'esdevé a la resta d'Europa.”** Per què aquesta lluita? **“La idea que els individus es constitueixen en organitzacions d'aquesta mena per tal d'enriquir-se està molt estesa.”** El que no podem fer, però, és passar-ho tot pel mateix tamis, perquè **“hi ha qui fa servir el ganivet per matar, i no per això es prohibeix aquest estri. De la mateixa manera, l'existència de persones que deriven una acció social en benefici propi no significa que no es pugui ajudar els qui es mouen per inquietuds altruistes. El que cal fer és perseguir i condemnar tots els qui actuen incorrectament.”** Un cop més, les seves paraules ens demostren que aquest és un home de preceptes, amb un concepte molt clar de la justícia, **“si bé el dret no sempre és just, la justícia s'ha de defensar per sobre de tot, fins i tot per sobre de les lleis, perquè de vegades aquestes no són encertades.”** Amb aquesta sinceritat s'ha expressat en Joan-Jordi Bergós, un model de professionalitat i coherència no només per als dos fills que han seguit la tradició familiar, sinó també per a qualsevol jove que vulgui formar part del món del dret. Val a dir que les lliçons d'aquest home no parlen únicament de lleis, sinó de vida.

“La societat s’ha tornat més i més complexa, de manera que no es pot fer un pas sense tenir present la multiplicitat de disposicions legals que s’arriben a publicar”

Georgina, Joan-Jordi i Raimon Bergós - Barcelona (Barcelonès)